

ע"פ 30676/07/16 - נזאר עמאר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 30676-07-16 עמאר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת רונית בש
המערער	נזאר עמאר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום לתעבורה בעכו, כב' השופט אבישי קאופמן (להלן: בית משפט קמא) מיום 10.11.15 שניתנה בתיק פל"א 6297-01-15 (להלן: הכרעת הדין).

המערער הורשע ע"י בימ"ש קמא, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: פקודת התעבורה), בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה ובעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, עבירה לפי סעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970 (להלן: פקודת ביטוח מנועי).

הכרעת הדין

2. בפתח הכרעת הדין הטעים בית משפט קמא, כי המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב השאלה, האם המערער הוא שנהג ברכב שבבעלותו במועד הרלוונטי או שמא אדם אחר?

3. בית משפט קמא בחן את עדויותיהם של שני העדים המרכזיים שהעידו בפניו, השוטר עמית רז (להלן: השוטר רז) והמערער עצמו. הוטעם כי יתר העדים לא היו עדים לאירוע הנהיגה.

4. בית משפט קמא מצא את עדות השוטר רז אמינה ומהימנה ומתארת את המצב כפי שהיה לאשורו. צוין כי, השוטר רז סיפר בעדותו כי נסע נסיעה שגרתית בניידת המשטרה, שאז הבחין במערער יושב בכסא הנהג ברכב, כשמנועו כבוי. השוטר רז עצר, לדבריו, את הניידת ליד המערער ושאל את האחרון לפרש מעשיו. השוטר רז הבהיר, כי בינו לבין המערער הכרות קודמת וכי הוא ידע שהמערער פסול לנהיגה. בהמשך העיד השוטר רז, כי עזב את המקום וחיכה למערער בצומת הרחובות ההגנה- הרצל. עוד עולה מעדותו של השוטר רז, כי כעבור מספר דקות החל המערער בנסיעה במרחק של 100 מ' לערך, נעצר, ירד מהרכב והשוטר רז ירד אחריו. הובהר בהכרעת הדין, כי בחקירה הנגדית

עמוד 1

עמד השוטר רז על כך שהמערער היה בגפו ברכב.

5. להלן חקירת המערער בעדותו בפני בית משפט קמא, כפי שהובאה בהכרעת הדין: " הייתי עם החברה, וחברה שלה נסענו לטיילת. הגענו לטיילת הם ירדו מהרכב, אח"כ אני ירדתי. היינו עוברים ככה הלכנו יחד. אחרי 5 דקות עמית השוטר [השוטר רז-ר.ב.] ראה אותי, אומר לי מה נשמע ניזר, אמרתי בסדר, שאל מה אני עושה פה, אמרתי שאני עם חבר. הוא נסע, אני המשכתי לטיילת. אחרי 10 דקות בערך החברה בא לה לאכול משהו, אמרתי שיש שם מקום. עלינו לרכב אנחנו וחברה שלה. נסענו לשם, חנינו במקום, הם ירדו. אח"כ אני ירדתי. הם הלכו לפני, אחרי 10 דקות בערך הלכתי. פתאום עמית קורא לי, אחרי מרחק כזה, שאלתי מה יש, אמר תבוא אחרי לתחנה, אמרתי על מה? אמרתי תעלה תנהג ברכב ותבוא. אחרי כמה זמן הוא מביא שוטר בשם גטשו אומר לו תבוא אלי לתחנה, הלכתי אליו לתחנה. הלכתי לתחנה עם גטשו השוטר בב.מ.וו, הוא נהג ואני הייתי על ידו. חקרו אותי על מה שהיה. עמית אמר לי שאני עצור, אמר שראה שאני נוהג. אמרתי שהבחורה היתה איתי. נחקרתי.

ש. כמה זמן אחרי החברה אתה ירדת מהרכב?

ת. כמה שניות. אם אמרתי קודם 10 דקות, אז טעיתי. התכוונתי לפעם הראשונה. בפעם השניה זה היה כמה שניות.

ש. מאיזה דלת של הרכב יצאת?

ת. של הנהג. "

6. צוין בהכרעת הדין, כי המערער נמנע מלמסור את פרטיה של מי שנהגה ברכב, שהינה, לגרסתו, אישה נשואה, או של הבחורה הנוספת, זאת על מנת שלא לסבך, לטענתו, עם בני משפחותיהן.

7. בית משפט קמא ביכר שלא ליתן אמון בעדותו של המערער. בית משפט קמא מצא את עדות המערער בלתי הגיונית. הוטעם, כי המערער מציין כי הנהגת וחברתה היו במרחק של חמישה מטרים ממנו עת שהשוטר רז עצר אותו, אך למרות זאת המערער לא הצביע עליהן ולא הסביר כי לא הוא שנהג ברכב. עוד הוטעם, כי המערער מכיר היטב את השוטר רז ובחקירה במשטרה אף ציין שהם "חברים טובים". בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין, כי אם גרסתו של המערער הייתה נכונה, "האם לא היה הדבר הטבעי להצביע על אותה חברה בפני השוטר, להסביר לו את "עדינות" המצב, ולסיים את הפרשייה על אתר? לו היה הנאשם נוהג כך, לא היה השוטר רוסם דוח פעולה כלשהו ולא היה כל תיעוד לאירוע, כך שלא היה נוצר סיכון לאותה אשה אלמונית".

8. בית משפט קמא אף הוסיף וציין, כי גרסתו של המערער בפניו לוקה בסתירות לעומת גרסתו בחקירה במשטרה. הוטעם כי במשטרה טען המערער שבעת המפגש הראשון עם השוטר רז, המתין לחברתו אשר ניגשה אל חברתה אותה ראתה בטיילת, וכי אז עבר השוטר רז ודיבר עמו. אולם, בפני בית משפט קמא סיפר המערער כי שתי הנשים הגיעו לעכו יחד במונית, כך שאין מדובר בפגישה מקרית בטיילת. סתירה נוספת עליה הצביע בית משפט קמא בהכרעת הדין נעוצה בכך שבחקירה במשטרה ציין המערער כל העת קיומה של אשה אחת בלבד, הן כאשר דיבר על הנהגת והן בתשובה

לשאלות כלליות, אולם בפני בית משפט קמא טען המערער כי עימו ברכב היו שתי נשים לאורך כל הדרך. בית משפט קמא התרשם, כי גרסה זו באה לצרכי המשפט, להסביר מדוע ישב המערער כביכול במושב האחורי ויצא מדלת הנהג, ולא מהדלת הימנית. יצוין כי המערער טען בעדותו, כי ישב במושב האחורי של הרכב, אולם יצא מדלת הנהג מאחר שמדובר ברכב בעל שתי דלתות בלבד. עוד סבר בית משפט קמא, כי קשה מאוד לקבל כי זוג המבקש להפגש בחשאי, ואשר חשיפת הקשר ביניהם היא כה מסוכנת לחייה של האשה, יעשה זאת ביום שבת בטיילת הים של עכו, מקום העמוס לעייפה - במיוחד בימי שבת - במבקרים, העשויים לזהות מי מבני הזוג. לפיכך, דחה בית משפט קמא את כלל הסברי ההגנה באשר להימנעותה מלהביא לעדות את אותן נשים.

9. בית משפט קמא אף הוסיף וציין, כי הסנגור לא עימת את השוטר רז בחקירתו הנגדית עם טענתו המרכזית של המערער, כי בעת הנסיעה ישב במושב האחורי של הרכב, וכי במושבים הקדמיים של הרכב היו שתי נשים. בית משפט קמא הניח כי הסנגור לא נמנע מכך בטעות, אלא עשה זאת במתכוון מתוך שיקוליו המקצועיים, בכדי להימנע מתשובות חד-משמעיות של השוטר אשר ישללו אפשרות זו. בית משפט קמא דחה את האפשרות שהשוטר רז טעה לחשוב כי המערער, המוכר לו באופן אישי, הוא שנהג ברכב, זאת עת שעשתה זאת אשה. לפיכך, השתכנע בית משפט קמא כי עדותו של השוטר רז לא משאירה מקום לספק כי המערער הוא שנהג ברכב.

10. בית משפט קמא ציין, כי אף אם קשר העין בין השוטר לרכב לא נשמר בכל זמן הנסיעה, אין לכך כל חשיבות, שכן ברור שהרכב שאחריו נסע השוטר מתחילת האירוע ועד סופו היה רכבו של המערער. הוטעם כי אין ליתן משקל של ממש לאי ההתאמה בין גרסאות השוטרים לגרסת המערער לגבי מיקומו המדויק של רכבו של המערער בחניה. עוד הוטעם, כי גם פרטים חסרים אותם ניתן היה לציין בדו"ח שהוגש ע"י השוטר רז, אינם פוגעים באמינות הדו"ח אותו מצא בית משפט קמא כמתאר אל נכון את שהתרחש.

11. בסיכומו של דבר, ביכר בית משפט קמא לאמץ את עדותו המהימנה עליו של העד המרכזי, השוטר רז, על פני עדות המערער שנמצאה כבלתי אמינה, ולפיכך השתכנע בית משפט קמא, מעל לכל ספק סביר, כי המערער ביצע את העבירות המיוחסות לו וכאמור הרשיע אותו בביצוען.

נימוקי הערעור

12. לטענת המערער, המאשימה לא הצליחה להוכיח מעל לכל ספק סבר את אשמתו בעבירות המיוחסות לו. לדידו של המערער, שגה בית משפט קמא עת שהרשיע אותו על סמך עדותו של העד המרכזי, השוטר רז. בנקודה זו מציין המערער, כי בחקירה הראשית טען השוטר רז כי זיהה במאה אחוזים את המערער נוהג ברכב, ואילו בחקירתו הנגדית הסכים השוטר רז עם טענת ההגנה, לפיה הוא לא יכול היה לזהות את הנוהג ברכב. המערער מציין, כי בחקירתו הנגדית לא זכר השוטר רז, האם במפגש הראשון עם המערער יצא האחרון מהרכב או שמא שוחח עמו דרך החלון. הוטעם כי חלונות רכבו של המערער כהים ולא ניתן לראות דרכם דבר, כפי שעולה מהתמונות שהוצגו לשוטר רז בחקירתו הנגדית ובהן הוא זיהה את הרכב. עוד נטען, כי השוטר רז אישר בעדותו, כי הוא מסכים כי ממרחק 50 מטרים לא ניתן לזהות הנהג דרך החלון הכהה, אולם ציין כי יכול להיות שזיהה אותו דרך השמשה הקדמית. נטען כי מדברי

השוטר רז בעדותו עולה ספק בשאלת זיהויו של המערער כמי שנהג ברכב. המערער מציין עוד, כי בעדותו אישר השוטר רז כי עמד בתצפית בחנייה מול בניין ברחוב הרצל 1, מקום ממנו לא ניתן לראות את רכבו של המערער במקום הראשון, אלא רק בכיכר ההגנה-הרצל. לפיכך, נטען כי נוכח העובדה שהשוטר רז, המאשר כאמור את הבעיה בזיהויו, ראה לכאורה רק את יציאת המערער מדלת הנהג, הרי שיש לזכות את המערער. עוד טוען המערער כי השוטר רז בעדותו ציין, בחקירתו הנגדית, כי ראה את המערער יושב ברכב בתחילת רחוב ההגנה ובהמשך ראה את המערער יורד מהרכב (מפנה לעמ' 10 לפרוטוקול ש' 5-19), אולם לא ציין כי ראה את המערער נוהג, מה גם שהשוטר רז לא ציין בדו"חות כי מדובר ברכב מסוג "קופה" ולו שתי דלתות בלבד.

13. המערער טוען, כי טעה בית משפט קמא עת שלא נתן משקל בהכרעת הדין לדברים שנאמרו כאמור ע"י השוטר רז, ומהם עולה כי כל שראה הוא את ירידת המערער מהרכב וכי לא יכול היה לזהות את המערער נוהג ברכב לא מהחלון השמאלי ולא מהחלון הקדמי.

14. נטען כי טעה בית משפט קמא בקביעתו, כי יתכן שהשוטר רז לא ראה את המערער נוהג, אולם ראה אותו מתחיל בנסיעה ומסיימה לבדו ברכב. הוטעם, כי השוטר רז לא יכול היה לראות את מקום תחילת הנסיעה ברכב. המערער מציין, כי השוטר רז העריך כי המערער נהג ברכב מכך שראה את המערער יושב ברכב ולאחר מכן ראה את המערער יורד מדלת הנהג, אולם מדובר בהסקת מסקנות של השוטר רז ולא בעובדה נחרצת שראה את המערער נוהג.

15. עוד טוען המערער, כי טעה בית משפט קמא בכך שלא נתן משקל למקום חניית המערער, שכן על פי דו"ח הפעולה של השוטר רז, נעצר הרכב בחנייה הצדדית מול רחוב הרקפת, אולם לעומת זאת בבית המשפט העיד השוטר רז, כי המערער החנה את רכבו לקראת סוף רחוב העצמאות. המערער מציין, כי מדובר בטעות של כ- 30 מטרים, דבר שמחזק, לדידו, את טענתו כי השוטר ראה אותו כאשר היה רחוק מהרכב מרחק רב, עת שנמצא בסמוך לכיכר ההגנה-העצמאות. עוד טוען המערער, כי עדותו של השוטר רז אינה מתיישבת עם עדותו של השוטר בטאח, אשר העיד כי רכבו של המערער חנה בתחילת החנייה ולא לקראת סוף רחוב ההגנה-כיכר העצמאות. נטען כי השוטר בטאח אף ציין בעדותו, כי המקום היה עמוס באנשים שחנו את רכביהם בחניות הסמוכות לרכבו של המערער.

16. המערער טוען, לפיכך, כי בית משפט קמא לא יכול היה לקבוע ממצא מרשיע ביחס אליו ומבקש מבית המשפט לקבל את ערעורו, להתערב בהכרעת הדין ולהורות על זיכויו מהעבירות בהן הורשע.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

17. בדיון בפניי חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור, תוך ששב וציין כי עולה במקרה שבפנינו בעיה של זיהוי המערער על ידי השוטר רז. ב"כ המערער הטעים בנקודה זו כי מגרסת השוטר רז עולה, כי הלה החנה את הניידת המשטרתית, לאחר המפגש הראשוני, בצומת הרחובות הרצל-ההגנה בעכו, מול רחוב הרצל 1, שלא על המדרכה, באופן שלא ניתן היה לראות את תחילת נסיעת רכבו של המערער. ב"כ המערער הלן על כך שבית משפט קמא לא יצא ל"ביקור במקום" כדי להיווכח בדבר המיקום של ניידת המשטרה אל מול מיקום רכבו של המערער. בנוסף נטען כי גם

בהמשך הנסיעה לא יכול היה השוטר לזהות את המערער כמי שנהג ברכב, זאת בהינתן החלונות הכהים ברכב וסנוור השמש מהחלון הקדמי, דבר שאושר על ידי השוטר רז במסגרת חקירתו הנגדית. עוד נטען כי השוטר רז לא זיהה את המערער בסיום הנהיגה ולא ראה את עצירת הרכב על ידי המערער. בנקודה זו ציין ב"כ המערער, כי השוטר רז העיד שתפס את המערער בסוף רחוב העצמאות, היינו בטיילת, במרחק 50 מ' ממקום חניית הרכב, זאת בהינתן עדותו של השוטר בטאח ועדות השוטר רז, לפיהן המערער החנה את רכבו במקביל לרחוב הרקפת, הנמצא בתחילת כיכר הרחובות הרצל - ההגנה. בסיכומו של דבר, טען ב"כ המערער, כי השוטר רז לא ראה את תחילת הנסיעה, לא ראה מי נוהג בכיכר ואף לא ראה את ירידת המערער מהרכב. לפיכך, ביקש ב"כ המערער לקבל את הערעור בתיק זה ולזכות את המערער.

18. מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור, תוך שטען כי הכרעת הדין מבוססת בעיקרה על קביעת ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות, אשר ככלל ערכאת הערעור אינה מתערבת בהם. ב"כ המשיבה ציין כי בית משפט קמא נתן אמון מלא בגרסתו של השוטר רז, אשר פגש תחילה את המערער והניח לטובתו כי לא נהג ברכב, אולם החליט לתצפת על רכבו של המערער. לדברי ב"כ המשיבה, הבחין השוטר רז ברכבו של המערער מתחיל לנסוע, עקב אחריו וכשהרכב עצר, עצר השוטר רז את הניידת, בצמוד לו, שאז הבחין במערער יוצא מדלת הנהג. לשיטת ב"כ המשיבה, אף אם לא ראה השוטר רז את המערער דרך חלונות הרכב, הרי שעקב אחרי הרכב ואין מחלוקת שמדובר ברכבו של המערער. עוד לטענת ב"כ המשיבה, עצר השוטר רז את הניידת ליד הרכב, עת שהרכב נעצר ולא 10 דקות לאחר מכן, והבחין במערער יוצא כאמור מדלת הנהג, תוך שהבהיר כי לא היו אנשים נוספים ברכב. ב"כ המשיבה טען כי אי הצגת גרסת המערער, במסגרת חקירתו הנגדית של השוטר רז, לגבי שתי הבחורות שהיו עמו, לטענתו, ברכב, פועלת לחובת ההגנה, אשר נמנעה מלחקור בשאלה מהותית הנוגעת ללב העניין. עוד נטען על ידי ב"כ המשיבה כי המערער מסר גרסה מתפתחת, זאת נוכח העובדה שתחילה ציין כי הייתה עמו ברכב בחורה אחת ואחר כך הוסיף והזכיר בחורה נוספת על מנת להסביר מדוע, לטענתו, ישב ברכב מאחור. ב"כ המשיבה ציין כי אין כל הגיון בגרסת המערער, לפיה בחורה אחרת, שאת זהותה אינו חושף מפאת צנעת הפרט, נהגה ברכב. בנקודה זו הבהיר ב"כ המשיבה כי, מחד גיסא, טוען המערער כי אינו יכול להראות בפומבי עם אותה בחורה, אולם מאידך גיסא, נתן לה לנהוג ברכבו בצהרי היום, במרכז העיר. עוד לטענת ב"כ המשיבה, יכול היה המערער להביא לעדות את אותה בחורה ולבקש לקיים את הדיון בדלתיים סגורות, אולם לא עשה כן. כמו כן, טען ב"כ המשיבה כי לא ברור, בנסיבות שבפנינו, מתי יכלו שתי הנשים לצאת מהרכב, מבלי שהשוטר רז יבחין בהן. בנקודה זו ציין ב"כ המשיבה כי במקום אחד טען המערער, כי שתי הנשים יצאו מהרכב במרחק של 5 מ' ממקום העצירה הסופי של הרכב ובמקום אחר - במרחק של 50 מ' וכי, בכל מקרה, לא הגיוני, בסד הזמנים הנתון, כי השוטר לא הבחין בנשים יוצאות מן הרכב. בסיכומו של דבר, טען ב"כ המשיבה כי הכרעת הדין ברורה ומסתמכת, כאמור, על ממצאי עובדה ומהימנות ועל אימוץ גרסתו של השוטר רז, ולפיכך ביקש לדחות את הערעור.

דיון והכרעה

19. אקדים ואציין כי דין הערעור בתיק זה להידחות וכי צדק בית משפט קמא, בהרשיעו את המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, זאת כפי שיובהר ויפורט להלן.

20. הכרעת הדין מבוססת בעיקרה על קביעת ממצאי עובדה ומהימנות. ודוק, בית משפט קמא ביכר להעדיף את גרסתו של השוטר רז וליתן בה אמון, זאת על פני גרסתו של המערער שנמצאה כבלתי מהימנה ע"י בית משפט קמא. כידוע, ערכאת הערעור אינה מתערבת, ככלל, בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, המתרשמת באופן בלתי אמצעי מהעדויות המובאות בפניה, זאת כפי שעולה מדבריו הבאים של בית המשפט העליון ברע"פ 4150/15 גד בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.15): "מעבר לזאת, הבקשה שלפניי נסובה, בעיקרו של דבר, על קביעת ממצאי עובדה ומהימנות על-ידי הערכאה הדיונית. וכבר נאמר, לא אחת, כי ככלל, לא תתערב ערכאת הערעור בממצאים מעין אלו, אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, באשר היא זו שמתרשמת באופן בלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, ויכולה לתור באופן ישיר אחר "אותות האמת" שנתגלו בעדותם, ולהסיק את המסקנות בדבר מהימנותם..." (פסקה 8).

21. ומהתם להכא: כך גם במקרה שבפנינו התרשם בית משפט קמא, כאמור, מאמינות עדותו של השוטר רז ומאי אמינות גרסת המערער בה נמצאו סתירות של ממש. ודוק, מעדותו של השוטר רז עולה, כי הלה הבחין במערער, לראשונה, עת שהאחרון ישב ברכב כשהמנוע כבוי, וכן כי המערער, בהיותו פסול מלנהוג, טען בפני השוטר רז כי חברו ירד מהרכב. כאן יצוין כי הגרסה הנ"ל שונתה בהמשך ע"י המערער עם העלאת הגרסה בדבר הבחורה שנהגה ברכב. השוטר רז לא עצר את המערער בהזדמנות הראשונה, זאת בהינתן רצונו לראות את המערער נוהג בפועל ברכב (פרוטוקול הדיון, עמ' 10, ש' 15). לפיכך, תצפת השוטר רז, לגרסתו, על רכבו של המערער. בנקודה זו יוטעם כי אין פגם בכך שבית משפט קמא לא ערך "ביקור במקום" כדי להיווכח בדבר מיקומו של רכבו של המערער בחנייה אל מול הרכב המשטרתי בו ישב השוטר רז, זאת נוכח העובדה שאין חולק כי המערער נסע ברכבו ממקום החנייה מרחק קצר עד שבסופו של דבר עצר את הרכב, וכי בכל אותה עת נסע השוטר רז בעקבות רכבו של המערער עד שזה נעצר. בנקודה זו יצוין, כי צדק בית משפט קמא עת שקבע, כאמור, בהכרעת הדין כי אף אם קשר העין בין השוטר רז לרכבו של המערער, לא נשמר בכל עת הנסיעה, אין לכך כל חשיבות לשאלת אשמו של המערער, שכן ברי כי מתחילת האירוע ועד סופו, נסע, כאמור, השוטר רז אחרי רכבו של המערער.

22. זאת ועוד, אין בכך שהשוטר רז אישר, בחקירתו הנגדית, כי הוא מסכים שקיימת בעייתיות בזיהוי המערער דרך חלונותיו הכהים של הרכב ואף דרך החלון הקדמי, כדי להצביע בדבר קיומו של ספק סביר לכך שהמערער היה זה שנהג ברכב בעת הרלוונטית. ודוק, מעבר לכך שהשוטר רז נסע אחרי רכבו של המערער, כפי שעולה הן מדו"ח הפעולה שערך (ת/3) והן מעדותו, ציין הלה, באופן מפורש, הן בדו"ח הנ"ל והן בדבריו בפני בית משפט קמא, כי הבחין במערער יורד מהרכב לאחר שהרכב נעצר. השוטר רז הבהיר כי המערער ירד מדלת הנהג (פרוטוקול הדיון, עמ' 10, ש' 21). כאן אציין, כי גרסתו של המערער, לפיה ברכב נהגה בחורה, אשר ירדה מהרכב עובר לירידתו מהרכב, התגלתה על ידי בית משפט קמא, ובצדק, כגרסה התלויה על בלימה. לפיכך, נותרה על כנה כאיתנה וכמהימנה גרסתו של השוטר רז, אשר לא הבחין באף אחד אחר זולת המערער, ומשכך ירידת המערער מהרכב מדלת הנהג, מצביעה על כך שהמערער, ולא אחר, נהג ברכב.

23. גרסתו של המערער רצופת סתירות של ממש ואינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר. המערער סיפר בהודעתו במשטרה (ת/1) כי בחורה, אשר את פרטיה סרב למסור, מחשש לחייה בשל "כבוד המשפחה", נהגה ברכבו, אולם לא ציין נוכחות של בחורה נוספת ברכב, דבר שעלה לראשונה אך במסגרת עדותו של המערער בפני בית משפט קמא. ודוק, המערער בעדותו בבית משפט קמא ציין, לראשונה, כי שתי בחורות נסעו ברכב - האחת נהגה, חברתה

ישבה לידה ואילו הוא ישב מאחור. בנקודה זו יוטעם, כי אכן נראה, כפי שנקבע בהכרעת הדין, כי הגרסה החדשה בדבר קיומה של נוסעת נוספת ברכב, שבאה לעולם במסגרת עדותו של המערער בבית המשפט, נועדה על מנת להסביר מדוע ישב המערער מאחור, שהרי אם היה יושב לצידה של הנהגת, לא היה אמור לצאת מדלת הנהג, כי אם מדלת הנוסע שליד הנהג. עוד אוסיף, כי המערער בהודעתו במשטרה סיפר כי חברתו (זו שלטענתו נהגה ברכב), פגשה באקראי את חברתה בטיילת ונגשה אליה (ת/1, ש' 50), ואילו בעדותו בבית המשפט סיפר המערער כי שתי הבחורות הגיעו יחדיו במונית מעכו (פרוטוקול הדיון, עמ' 23, ש' 25 - 27). מעבר לסתירות הפנימיות בגרסת המערער, המפורטות, כאמור, בהכרעת הדין, יש לציין כי לא נהיר כלל ועיקר מדוע לא ציין המערער מי הבחורה שנהגה ברכב ולא מסר, למצער, את פרטי חברתה. גרסתו של המערער, לפיה נמנע מלעשות כן מפאת החשש לחיי חברתו בשל "כבוד המשפחה", מעוררת תמיהה, נוכח העובדה שאותה חברה נהגה, לגרסת המערער, ברכבו, ביום שבת, בצהריי היום, במקום הומה אדם, כפי שעולה מהכרעת הדין. המערער יכול היה לבקש להעיד את הבחורה שנהגה ברכב או את חברתה ב"דלתיים סגורות", באופן שיכול היה, מחד, להגן על ביטחון של השתיים ולשמור על צנעת הפרט שלהן, ומאידך, לאפשר למערער להוכיח את טענתו, לפיה לא הוא נהג ברכב כי אם חברתו. אי זימון שתי העדות הנ"ל, או למצער אחת מהן, למתן עדות מטעם ההגנה, מחזקת את ראיות התביעה ותומכת בגרסתה, לפיה המערער הוא זה שנהג ברכב. בנקודה זו יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון בע"פ 3974/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.2013):

"סבורני כי נימוק זה של בית המשפט המחוזי בדיון יסודו לאור ההלכה לפיה יש לייחס משקל משמעותי לאי זימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית כך שבית המשפט יוכל לצאת מתוך הנחה כי אילו העיד אותו עד הייתה עדותו תומכת בגרסת המאשימה [ראו למשל: פסק דין של השופט י' קדמי ע"פ 712/94 ג'בארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) והאסמכתאות הנזכרות שם]. לכן, רשאי היה בית המשפט המחוזי להסתמך בנסיבות העניין על נקודת המוצא לפיה אם היה מעיד מי מבין חבריו של המערער הוא היה מעיד כי לא שהה עם המערער בעת הרלבנטית".

24. לאמור לעיל אוסיף, כי השוטר רז לא נחקר על ידי הסנגור בדבר טענת המערער, לפיה נסעו ברכב שתי בחורות נוספות, כשאחת מהן נהגה ולא המערער, שישב מאחור, דבר הפועל לחובת ההגנה, כפי שטען ב"כ המשיבה ובצדק. ודוק, השוטר רז ציין בדו"ח הפעולה שערך (ת/3) כי המערער יצא לבדו מהרכב, וכי ברכב לא היו אנשים נוספים, ואף בעדותו בבית המשפט הבהיר בתשובה לשאלה: "יש לו טענה שהייתה בחורה איתו, הביאה אותו לשם ועזבה", כי: "לא היה אף אחד איתו. גם כשירד מהרכב ירד לבדו". דא עקא, שהסנגור בחר, כאמור, שלא להטיח בשוטר רז את "גרסת הבחורות" לה טוען המערער, ומשכך נותרה על כנה גרסתו הנ"ל של השוטר רז, לפיה לא הבחין בעת הרלוונטית באדם נוסף ברכב, מעבר למערער. בנקודה זו יצוין כי גרסת המערער, לפיה ירדו תחילה שתי הבחורות מהרכב וכשהיו השתיים במרחק של 50 מ' מהרכב, ירד הוא מדלת הנהג (לאחר שקיפל את מושב הנהג, ביושבו מאחור), הינה גרסה תלויה על בלימה שאינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר, כפי שטען ב"כ המשיבה. ודוק, לא הגיוני שהשוטר רז לא הבחין, בנסיבות העניין שבפנינו, בשתי הבחורות היורדות מהרכב ומתרחקות ממנו ואך הבחין במערער בלבד יורד מהרכב, שהרי השוטר רז עצר את הניידת בסמוך לרכבו של המערער.

25. בית משפט קמא ביסס, כאמור, את הכרעת הדין על ממצאי עובדה ומהימנות, תוך ניתוח מקיף של תמונת הראיות שהוצגה בפניו והעדפת גרסתו הכנה והמהימנה של השוטר רז על פני גרסתו, רצופת הסתירות והבלתי הגיונית,

של המערער. לפיכך, צדק בית משפט קמא עת שהגיע לכלל מסקנה כי הוכח בפניו, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער נהג ברכב ולא כל גורם אחר, ובסופו של דבר הרשיע, כאמור, את המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום נגדו.

26. סיכומו של דבר, ומשלא נפל פגם בהכרעת הדין, הניצבת על אדנים מוצקים, הנני מחליטה לדחות את ערעורו של המערער ולהותיר את הרשעתו בדין על כנה.

המערער יתייבב לתחילת ריצוי המאסר בפועל, שהושת עליו במסגרת גזר דינו של בית משפט קמא, בימ"ר קישון או בבית כלא, אשר ייקבע במהלך מיון מוקדם שיערוך שב"ס למערער, זאת ביום 5.12.16 בשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות, ובכפוף לכך שכל תנאי השחרור בהם היה נתון המערער עד כה יוותרו על כנם עד למועד הנ"ל.

ניתן היום, י"ג חשוון תשע"ז, 14 נובמבר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והמערער.